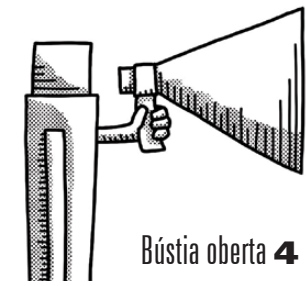

GENT DEL MASNOU

Revista Gent del Masnou
n. 420 | juliol / agost 2023

Bústia oberta 4

Fem poble - 10
UN DRAC MASNOVÍ
JOCCHBP i Santi Duran

Parlem de llibres - 15
Una cançó per a cada ocasió
Pere Martí i Bertran

LI O N
Passatemps - 21
MOTS ENCREUATS
N A
Nuri Duran

Espai poètic - 23
"BEATUS ILLE"
Carme Folch

Farmàcies de guardia 5

JOAN BROSSA - 12
Lluís Valls

Fem poble - 16
PREMI ZAMPA DE
FOTOPERIODISME
Rosàlia Ramon i Ferràndiz

La cuina de l'Antonia - 25
GELAT DE FRUITS VERMELLS
AMB LLET D'AMETLLES
El Cullarot

El maridatge de l'Enric
ADERNATS BRUT RESERVA
ECOLÒGIC 2019
El Rebost dels Sentits

Vivències - 6
EL CAPITÀ ENCIAM
Pep Parés

Cròniques d'ultramar - 13
LA CALOR I XAFOGOR DE
PHRA PHATOM CHEDI
Joan Murray

Gent amb gent, converses
18 - RAMON GRAU I
QUINTANA

Veus - 26
CANTAR EN UNA CORAL
Joana Bofarull Cervera

Anècdotes històriques - 27
SER UN ESQUIROL
Albert Vidal

Històries de la vila - 8
ELS QUATRE CINEMES
D'AQUELL MASNOU
Joan Murray

Som - 14
ALGUN DIA...
Dr. Oriol Lugo

Teatre Capital 22
Estiu (JIITO)
Rosa M. Isart

Corresponsal del Brasil
28 - ELS COL·LEGIS DE L'ELIT
Joan Maresma

Opinió - 30
MERDOS CLASSISME
Joan Camps Ortiz

Activitats - 31
GENT DEL MASNOU

Revista mensual de Gent del Masnou, associació cívico-cultural, recreativa i esportiva inscrita amb el número 7.669 al registre d'associacions de la Generalitat de Catalunya.

Equip de Redacció Joan Camps Ortiz, Joan Casals, Santi Duran, Joan Murray, Manel Pérez i Lluís Valls

Correcció Núria Duran, Assumpta Inglada, Berta Puig (Oficina de Català del Masnou) i Maria Pujol.

Portada
Mar Torrano

Disseny i maquetació
Estudi Santielena

Publicitat
Santi 699 775 558

Imprimeix
Comgrafic

Tiratge
2.500 exemplars

Edita
Gent del Masnou

Dipòsit legal
B. 29.758-87
GENT DEL MASNOU
Dr. Agell, 9 - 08320 El Masnou
T. 931 268 220
gentdelmasnou@gmail.com
www.gentdelmasnou.cat

• L'entitat Gent del Masnou no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

• El repartiment d'aquesta revista als socis es fa amb el suport de

Editorial HEM VOTAT I TORNEM A FER-HO

Carta als ~~Reis d'Orient~~ Regidors del Masnou:

Us volem dirigir, esperançats, els desigs de com voldríem el futur de la nostra vila. Com a ciutadans compromesos, ens agradaria expressar les nostres aspiracions per a aquest nou mandat municipal, un cop constituït el nou consistori el passat dia 17 de juny.

En primer lloc, és imprescindible que es treballi per construir una societat més justa i igualitària, on l'Ajuntament posi èmfasi en la lluita contra les desigualtats socials i econòmiques implementant polítiques de benestar social, garantint l'accés a l'habitatge digne, promovent la igualtat de gènere i protegint els drets de les persones més vulnerables. Que ningú quedi enrere i que es treballi per construir un poble on tots puguem prosperar gaudint d'una vida digna.

Que aquest Ajuntament promogui una gestió transparent. És vital que els ciutadans confiïem en les decisions que afecten la nostra comunitat. Que es prioritzï el desenvolupament sostenible i el respecte per al medi ambient, continuant prenent mesures valentes per combatre el canvi climàtic. Que es fomenti el transport públic i es protegeixin els espais verds.

Que es faci un ferm compromís amb l'educació i la cultura, claus per al desenvolupament d'una societat equitativa. Que s'inverteixi en infraestructures educatives de qualitat. Que es fomenti la participació en activitats artístiques i culturals. La cultura enriqueix les nostres vides.

Finalment, aquests desigs de futur només es poden assolir si tots els regidors, davant de cada votació, pensen més en l'interès dels ciutadans que en el del propi partit. Vull confiar que aquest nou Ajuntament guiarà el Masnou cap al progrés i el benestar de tothom, dins d'una Catalunya lliure, pròspera i igualitària.

Si aquests desigs són massa vagues, sou vosaltres qui els heu de posar en solfa materialitzant-los. Tot plegat és somiar truites o tenim dret a exigir-ho?

Sant Tornem-hi

Ens tornen a cridar a les urnes el 23 de juliol, ara per renovar el Congrés dels Diputats i el Senat, canbres que ens queden una mica lluny, però que condicionen molt les nostres vides. Amb una participació i uns resultats incerts, la campanya serà ferotge, la data incòmoda i, com se solia dir en casos extrems, que Déu ens agafi confessats.

La Junta Directiva de Gent del Masnou us desitja un bon estiu. ✨
El President

LA LLUNA
CREPERIA

Pere Grau, 11 • El Masnou
615 022 086 | la.lluna_creperia
f "LA LLUNA" CREPERIA

Vols rebre
la revista
a casa

fes-te soci de
GENT DEL MASNOU

gentdelmasnou@gmail.com

PETITS ENCANTS a favor de DISMA
Ja podeu portar a Gent del Masnou els objectes que vulgueu donar per a ser venuts el diumenge 17 de setembre proper.

Bústia oberta

Les cartes dirigides a l'espai Bústia Oberta és indispensable que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i es publicaran amb el nom i cognoms de l'autor. En cap cas no es publicaran cartes signades amb pseudònim o inicials. **Per tal de donar la major oportunitat d'expressió als nostres lectors, recalquem que l'extensió dels escrits no podrà excedir els 1.600 caràcters, espais inclosos; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les o rebutjar-ne la publicació. Data límit 20 de cada mes.** Gent del Masnou no es fa responsable del contingut de les cartes, seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

QUÈ ESTÀ PASSANT AMB LA PLAÇA DEL MIL-LENARI?

Encaro aquest escrit com a veïna que ha nascut davant de la plaça i que va viure tota la transformació dels jardins de la plaça del Mil-lenari i també hi sumo la meua mirada com a arquitecta i urbanista formada a Barcelona i que, després de bastants anys a fora, ha tornat a viure just a davant.

Dins de la meua experiència, he estat en molts plans urbans en varies ciutats i el que més destacaria com a rellevant és el tractament de l'espai públic. Tant la gestió com el disseny de l'espai públic representen la política de la ciutat i fer-ne partícips els actors implicats (gent dels barris, professionals i organitzacions) és la clau perquè l'espai sigui inclusiu, sostenible i que tothom en pugui gaudir.

He viscut el procés de l'obra de remodelació de la plaça a diari i em sento desconcertada en varis aspectes. Entenc que el canvi de l'escalinata que hi havia per

la rampa actual és per millorar l'accessibilitat. Ara bé, la normativa demana que als espais públics hi hagi com a mínim un accés adaptat i pel carrer Jaume I l'accés ja de per si compleix amb el pendent per accedir a la plaça, per tant ja era més que suficient. Per altra banda, tot i que la nova rampa és accessible, la vorera que hi dona accés no. Si ens fixem en la vorera perimetral, no hi ha cap gual habilitat amb rampa per pujar el desnivell, tal i com demana la normativa. Per tant, em pregunto: realment era necessari enderrocar l'escalinata que hi havia per fer aquesta nova rampa?

Ara, hi sumo la meua altra professió (coach personal) i em faig varies preguntes al respecte: per a qui estem construint? A quina demanda respon el disseny de la plaça? Com pensem l'espai públic del Masnou?

Hi sumo més inquietuds al tinter com: la falta d'informació durant les obres a la gent del barri (van estar més de 2 mesos parades); la baixa qualitat del disseny en si (baranes que fan de barrera visual, paviment

irregular de sorra, cap mobiliari urbà, blocs de formigó vistos...) i la sensació que falta una estratègia integral que guii cap a on estem anant.

Montserrat Fàbregas Flò

CATIFA VERMELLA

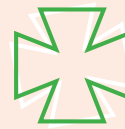
En el darrer temps, a resultes de l'expropiació del pati del Casino per part de l'Ajuntament, han sortit des de l'entitat expressions com que el Casino és una entitat històrica, oberta al poble, etc. etc.

La meua pregunta és... Quan posarà el Casino una catifa vermella perquè el poble gaudeixi de l'entitat?

Si home, com aquella que posaven des del baixador d'Ocata fins a la porta del teatre per rebre els "senyoritus" de Barcelona.

Després d'allò i fins avui d'esquena al poble. No estic d'acord amb que els hi expropiïn el pati, crec que és prioritari expropiar-ne el Teatre, que no han sabut conservar i cau.

Jordi Torrano

Farmacèutics del Masnou

Farmàcia de guàrdia - El servei de guàrdia de les Oficines de Farmàcia del Masnou serà de 08 a 22 hores

Juliol 2023		
1	dissabte	Viamar
2	diumenge	Viamar
3	dilluns	Aymar
4	dimarts	Ocata
5	dimecres	Riera
6	dijous	Fàbregas
7	divendres	Viamar
8	dissabte	Domínguez
9	diumenge	Domínguez
10	dilluns	Ocata
11	dimarts	Riera
12	dimecres	Fàbregas
13	dijous	Viamar
14	divendres	Domínguez
15	dissabte	Aymar

Juliol 2023		
16	diumenge	Aymar
17	dilluns	Riera
18	dimarts	Fàbregas
19	dimecres	Viamar
20	dijous	Domínguez
21	divendres	Aymar
22	dissabte	Ocata
23	diumenge	Ocata
24	dilluns	Fàbregas
25	dimarts	Viamar
26	dimecres	Domínguez
27	dijous	Aymar
28	divendres	Ocata
29	dissabte	Riera
30	diumenge	Riera
31	dilluns	Viamar

Agost 2023		
1	dimarts	Fàbregas
2	dimecres	Domínguez
3	dijous	Ocata
4	divendres	Riera
5	dissabte	Fàbregas
6	diumenge	Fàbregas
7	dilluns	Domínguez
8	dimarts	Aymar

Horaris de les farmàcies del Masnou			
	telèfon	de dilluns a divendres	dissabte
AYMAR - Almeria 14	93 555 03 81	de 9 a 21 h	de 9 a 14 h
DOMÍNGUEZ - Enamorats 2	93 540 98 52	de 8 a 20.30 h	de 9 a 13.30 h
FÀBREGAS - Navarra 68	93 555 19 79	de 9 a 13 i 16.30 a 20 h	de 9.30 a 13 h
OCATA - JF Kennedy 5	93 555 33 08	de 9 a 20.30 h	de 9 a 20.30 h
RIERA - Josep Llimona 22	93 555 08 55	de 9 a 20.30 h	de 9 a 20.30 h
VIAMAR - Prat de la Riva 23	93 555 04 03	de 9 a 20.30 h	de 9 a 14 h

Fe d'errors: A la darrera edició d'aquesta revista, no es va publicar el nou horari de les farmàcies de guàrdia a partir del juliol. Volem demanar disculpes.

Llista Cívica a Debat Dimecres 19 de juliol A Gent del Masnou a les 19'30

En acabar l'acte s'oferirà una copa de cava

El Masnou 2023

assemblea El Masnou

Dolors Feliu
Presidenta de l'ANC

Uriel Bertran
Coordenador de la comissió d'estratègia i discurs de l'ANC

Antem

Podologia · Posturologia

Elizabeth Tió | Núm Col. 0791
Fontanills 2 - El Masnou • 618 61 11 86

EL CAPITÀ ENCIAM

Pep Parés

Des de Sant Feliu de Codines, el meu poble, enfilàvem la carretera de Castelltersol en un Simca 1000 per arribar a Manresa. Recordo que la humitat de l'alba sempre feia més intens el verd del paisatge per aquests verals

Hi havia anat un munt de vegades a collir bolets amb el meu pare. Conduïa el professor Josep Maria Joaneda amb quatre alumnes entaforats dins del vehicle i envoltats de carpetes d'apunts i els darrers resums, fets a corre-cuita, a tall de talismà, per enfrontar-nos als exàmens anuals de batxillerat. Les assignatures de tot un curs es decidien a una carta, en una sola prova. Sempre era el mes de juny, si tot anava bé; o bé el setembre, com a segona oportunitat.

Cloenda del Congrés d'Ecociutat

capítols de la col·lecció de CD's del Capità Enciam que als anys noranta es repartiren en multitud d'escoles.

Van passar uns mesos mentre el seu projecte es feia més gran i incorporava tres instituts més d'altres pobles. Al final, amb la col·laboració d'ajuntaments i empreses públiques de reciclatge, han organitzat un congrés anomenat **Projecte Compartit d'Ecociutat.**

Joves per la sostenibilitat!

L'institut Lluís de Peguera de Manresa impressionava. Unes columnes robustes i una façana imponent et venien a dir que allò no anava de broma, que aquí te la jugaves. En aquest edifici m'hi vaig examinar de tot el batxillerat elemental.

La vida passa i, seixanta anys més tard, rebo una trucada d'una professora d'aquest institut que em demana una col·laboració sobre medi ambient amb el Capità Enciam, un personatge que vaig interpretar a TV3 a mitjans dels anys noranta. Seguint les seves orientacions els envio un vídeo personal on els explico la meva experiència, amb algunes observacions i consells que els podien ser útils. Aquests alumnes sabien molt bé de què parlava perquè havien visualitzat molts

Els alumnes han après moltes coses d'aquest congrés. Des de la logística de muntar un esdeveniment, fins a crear un centre d'interès pedagògic que va molt més enllà de l'aprenentatge dels bons costums ecològics. Des de l'elaboració de les targes d'identificació del congrés, fins a aprendre com treure i posar tres-centes cadires d'una nau en un tres i no res.

La sala gran del congrés, situada a l'antiga fàbrica de l'Anònima, al centre de Manresa, és, per ella mateixa, un bon exemple d'una de les "QUATRE ERRES" del reciclatge:

-Reutilitzar (Era una fàbrica i ara és un centre cultural i social).
Les altres són:

Alumnes dels mestres de la generació del Capità Enciam | foto MESTRES D'INSTITUT

Mestres de la generació del Capità Enciam | foto MESTRES D'INSTITUT

-Reduir. - Comprar menys i centrar-nos en els productes realment necessaris.

-Reciclar. - Seleccionar els residus que es generen per a ser tractats en plantes especialitzades.

-Recuperar Significa tornar a prendre o adquirir allò que abans es tenia. Exemple: convertir el plàstic prèviament tractat en trossets diminuts dels quals es pot obtenir qualsevol objecte nou de plàstic sense haver-lo de extreure dels derivats del petroli.

Avui dia tenim estudis que ens avisen dels efectes nocius del microplàstic. Aquests trossets que no arriben al mig mil·límetre penetren a tot arreu. Als pulmons dels animals aquàtics i els terrestres, com nosaltres. També a l'Everest o a les fosses abissals del Pacífic. Se'n lliuren pocs espais, entre els quals els mars del sud de Xile perquè reben més de cinquanta vents diferents des de l'Antàrtica, un continent gens contaminat.

Tornant al Congrés d'Ecociutat, val a dir que m'hi vaig trobar com a casa. Com en una màquina del

temps que em fes reviure els anys noranta, quan em paraven pel carrer i recordaven alguns dels meus eslògans.

Cada grup feia servir un tros de paret amb gràfics i explicacions per exposar les seves propostes en forma de pòsters.

Per als professors, jo represento l'heroi familiar de la seva infantesa. Per als alumnes, un personatge acabat de descobrir però sobre el qual hi han treballat de valent. També han analitzat els *Objectius de Desenvolupament Sostenible de l'Agenda 2030*.

Avui, quan acabo aquest article, és el Dia Mundial del Medi Ambient. Des de Catalunya Ràdio he parlat d'aquest congrés del Bages perquè representa un dels fruits més coherents dels consells del Capità Enciam: *Els petits canvis són poderosos!* O, com diuen ara els joves del Bages: *Volem grans canvis poderosos!* ✨

Finques Puig S.L.

COMPRAVENDA - ADMINISTRACIÓ - ASS. JURÍDICA

Mossèn Jacint Verdaguer 14 - El Masnou

93 555 10 60 • 93 555 17 61 • fax 93 555 28 90

www.finquespuig.net • info@finquespuig.net

ELS QUATRE CINEMES D'AQUELL MASNOU

Joan Muray

Aquell Masnou de mitjans del passat segle tenia quatre cinemes. Ara per sort, i amb esforç, se'n conserva un, i no ens queixem, que molts pobles no en tenen cap

De totes maneres, els temps han canviat, i ara a cada casa hi ha més d'una tele, en la qual es poden veure tantes pel·lícules i tota mena de programes, que hom, per més hores que hi dediqui, no té temps de veure-ho tot, i hem de fer tria.

En aquells anys no hi havia l'utilitari, que va permetre a molts desplaçar-se fora vila, i tampoc hi havia segones residències, i molt menys viatges de turisme a qualsevol part del món. Els masnovins d'aleshores tenien només els caps de setmana, i encara no com ara, ja que els dissabtes es treballava, per tant només quedaven els dissabtes al vespre i els diumenges per al cinema, i també per a la joventut, i no tant, hi havia els balls que organitzaven les tres principals societats de la vila, com Casinet, Casino i Calàndria.

Els cinemes eren: Casinet, Casino, Calàndria i Catequística. El primer, la societat més antiga que hi havia, feia pel·lícules al seu local i al del Casino, la Calàndria tenia la seva programació, i la Catequística (que pertanyia a la parròquia de Sant Pere) la seva.

Abans de continuar, cal esmentar que, tot i que els masnovins sempre li hem dit la Calàndria, des de l'any 1957 i fins al final de la dictadura se'n va dir Salón Cine España, per decret de l'alcalde Salazar. No cal dir que el ball, bar, etc., també havien de dur aquesta denominació imposada. Es veu que el

pobre ocell que és la calàndria i que canta molt bé, a més de tenir la particularitat de saber imitar cants d'altres ocells, li feia molta nosa al règim.

Una altra particularitat, però aquest cop per part del Casino, fou que, a l'estiu, el cinema el feien al pati amb una gran pantalla, fet que s'agraïa per estar més frescos (aleshores no hi havia refrigeració), tot i que les cadieres eren força incòmodes. A la mitja part, molts sortien i anaven fins on despatxaven gelats, en un angle del Casino i el torrent. S'havia posat de moda el gelat anomenat de corte, que era un tros quadrat de gelat entre dues galetes, que havies d'anar girant contínuament o se't desfeia.

Els cinemes estaven sempre plens, i fins i tot hi havia gent a qualsevol dels tres cinemes principals, que tenia els seients reservats, normalment sempre els mateixos, per no quedar-se sense entrades. Aquest fet donava peu a les relacions amb els veïns de seient, que es convertien en una mena de relació familiar. També en aquella època es podien viure anècdotes curioses, com una que vaig viure. Era un film d'intriga, de delictes, i no sé si d'assassinats, i en un moment donat, una espectadora estava tan absorta amb la trama que, en un moment que el dolent s'amagava rere una porta, en anar-hi a entrar el bo, l'espectadora va cridar: «És rere la porta!»

Fins i tot omplia la Catequística, tot i que aquest era més aviat per a la mainada, que si anava a doctrina, li donaven un val per entrar-hi amb un descompte de la meitat del preu de l'entrada. En aquest cinema les pel·lícules eren força més antigues que als altres.

Un altre fet, important, era la censura que passaven tots els films que es projectaven a l'estat espanyol. Si això passava als, diguem-ne, normals, ja us podeu imaginar la que passaven els que es feien en centres dependents de l'Església. La censura consistia a retallar els trossos que, als seus ulls i ment, consideraven «pecaminosos», fet que sovint produïa que els espectadors no entenguessin prou de què anava el film. Sovint també, i ja que moltes pel·lícules eren d'amor i acabaven bé, el que retallaven era el petó final. Ja veieu com tenien la ment aquella gent.

Sobre la censura hi ha casos que foren esperpèntics, com el de la cèlebre pel·lícula Mogambo, interpretada per Clark Gable, Ava Gardner, Grace Kelly i Donald Sinden als principals papers i estrenada a l'estat el 1954. En ella, la censura s'hi va lluir, ja que per no mostrar un adulteri, canvià el guió, i en la parla, el que a l'original era un matrimoni, es va convertir en germans, cosa que sí, va esborrar l'adulteri, però ho convertí en un incest, un fet que no sols era pecat per a aquella mena de censors, sinó que per a la majoria és reprovable. Ja veieu com les gastaven.

Un altre cas, i n'hi devia haver molts, és que a voltes els censors qualificaven una pel·lícula com a no apta, una altra de les qualificacions que tenien. A aquestes només hi podien anar els adults, i tampoc per veure res de l'altre món. N'hi havia que eren per a menors; a aquestes, com és natural, també hi podien anar els adults. Un d'aquells casos que deia que els censors l'erraven, en vaig ser testimoni. Una família volia veure una pel·lícula, però com que era no apta, no pogueren anar junts al cinema, els fills menors hagueren d'anar a un altre dels cinemes, on sí que era apta. Un cop reunits tots a casa, comentaren les incidències, i els grans deien que no sabien què tenia aquella pel·lícula que no poguessin veure els menors, i aquests els explicaren que ells sí que veieren «marro», tot el que aleshores es podia veure, alguna petita arrambada

i algun fugaç petonet. Ja veieu on arribaven els tentacles del règim.

Aquell mateix règim, però, a la dècada dels quaranta, tenia un «altre bon costum»: aquell noticiari que es deia No-Do, i que exalçava el dictador i tot el règim, que va durar des del 1939 al 1977, en aquella dècada esmentada s'acabava amb la imatge del escudo nacional i tocant l'antiga marxa reial ara reconvertida en el Himno Nacional, i tothom havia de posar-se dempeus. La picaresca feu que molts sortissin del cinema abans que sonés, per no haver de saludar-lo. Després, en alguns llocs, veient que la gent fugia, el posaren abans d'acabar la pel·lícula, i arribaren, en algun poble, a parar la pel·lícula i, posant la imatge, fer sonar l'himne. Així no se'ls escapava ningú.

També hi havia censura local, que consistia que un vigilant passava pels passadissos i si algun xicot passava el braç per l'espatlla de la seva xicoteta, li deia que es comportés. Als balls, en alguns, també hi havia algun vigilant de la «moral», que si un noi s'arrambava massa, li recomanava que guardés la distància d'un pam.

I per descomptat, no podien faltar el que en diem les mitges parts, entre les dues pel·lícules que es feien. Aleshores, la majoria sortia, els homes a fumar, i d'altres, homes, dones o mainada, a comprar pastes, llaminadures, etc. Per aquesta sortida i com a control, et donaven un cartonet que deia: sortida, que retornaves en entrar de nou.

La mainada acostumava a seure a les primeres files, i no vulguez saber el sarau que s'armava als moments de més acció. Com que tots sortien a la mitja part a comprar cacauets, xufles, tramussos, caramels, etc., al final de la sessió, aquelles files eren una veritable catifa d'esclafolles, papers de caramel, etc.

Eren uns altres temps. ✱

UN DRAC MASNOVÍ

JCCHBP | Santi Duran

L'Eloi Soler és un atleta masnoví de setze anys que aquesta temporada s'ha proclamat campió júnior de la Lliga Catalana de Futbol Americà amb el Badalona Dracs en derrotar els Pioners de L'Hospitalet Dragons Academy per 51-0 i subcampió de la Lliga Espanyola de Futbol Americà després de perdre per 27-48 davant un Black Demons Las Rozas que assoleix el seu setè títol consecutiu.

Peça clau en l'atac del BDN Dracs, com indica el fet que en totes dues finals va fer sengles touchdowns des de la seva posició de receptor (Wide receiver), l'Eloi Soler també ha estat seleccionat en la seva categoria tant per la selecció catalana com per l'espanyola, amb qui es jugarà després de l'estiu l'ascens davant la República Txeca. Així i tot, aquest amant de l'esport no només llueix les seves innegables capacitats esportives en el futbol americà, perquè tot i la seva joventut ja ha destacat en múltiples disciplines com el bàsquet al Masnou basquetbol, la natació al NEM (Natació El Masnou), l'escalada al Climbat Badalona, el taekwondo al CT Montgat, el snowboard o el surf en les platges de la nostra població.

allà preparat físicament per què abans de jugar amb contacte, que és el que ara jugo jo, jugues flag i no necessites tant de físic. Però quan pugues de categoria vas físicament fluix i necessites fer un canvi molt dràstic. Jo a l'haver jugat abans a tants esports ja anava físicament bé i no vaig necessitar haver de fer aquest canvi tan important.

Com vas començar al futbol americà?

Va ser una inquietud personal. Primer sabia com anava l'esport i aleshores em vaig dir que estaria bé jugar a això. Llavors la meua mare va trobar que el futbol americà es feia a Badalona i em va dir que si volia anar a provar. Vaig fer-ho, em va agradar, em van agafar i aquí estic.

Com va ser l'experiència de jugar la final de la Lliga Nacional de Futbol Americà?

Va estar molt bé. Aquest any ha estat una mica fàcil perquè veníem de guanyar tots els partits de pallissa i en jugar aquest partit més ajustat, de fet el vam perdre, doncs va ser emocionant i amb molts nervis.

I el viatge als EUA per competir als Rivals Combine Series de Nova Jersey?

Va ser una gran experiència. Va estar molt bé veure els diferents atletes que et podries trobar allà. Veure la competència contra la qual vols jugar, perquè ja sé el que tenim aquí, però jo necessito estar físicament bé com per poder jugar allà, que és a on m'agradaria estar en un futur. Llavors, veure contra qui he de competir, saber els temps que fan ells i els que faig jo per així saber el que hauria de millorar.

Home, tenia al cap que si m'agafaven millor, però no era la intenció anar allà a veure si m'agafaven. Jo aquest any volia veure com estava en comparació amb els millors jugadors d'allà i veure que hauria de millorar durant aquest l'any per intentar-lo l'any vinent, que ja seria elegible perquè quedaria només un any de high school.

La prova a Nova Jersey, de què tractava?

Més que res eren proves físiques per saber quins són els teus temps i com ets com atleta. Van ser 40 iardes d'esprint, després un circuit habitual en aquest esport que és com una ela, en acabat canvis de ritme i salts de longitud i vertical. Era com un draft, arribes i fas un checking on et mesuren, et pesen i et registren amb una foto per fer el teu perfil. Llavors et separaven en grups i feies les proves individualment. Tenies dues oportunitats per fer el millor temps.

Què t'agradaria aconseguir en el món del futbol americà?

Penso que fer-me un nom dins d'aquest esport. El futbol americà m'agrada perquè és un esport molt complet i hi ha moltes posicions diverses on necessites fer coses ben diferents i tenir moltes habilitats com atleta. M'agrada el futbol americà perquè ajunta moltes habilitats de diferents esports.

Quant de temps dediques a entrenar, fas alguna mena de dieta?

És un esport molt exigent i, a més a més dels partits, entreno tres dies a la setmana tres hores. Respecte al tema dieta jo de moment no faig, sí que intento pujar una mica el pes en el qual estic però sempre menjant bé sense engreixar-me molt. Encara que si tinc companys, gent que és molt gran, que en fa de dieta.

Eloi Soler amb la selecció espanyola | foto COLAYOLE

Escanejeu el QR i podreu veure Eloi Soler Pintado 2022/2023 moments destacats de la temporada

Quin consell donaries a algú que vulgui practicar aquest esport?

Primer de tot el diria que no esperi a dir: d'acord, m'apunto i mentre vaig jugant ja em posaré en forma. És millor que vagi preparat d'abans i arribi en una forma física eficient com per poder jugar, perquè és un esport molt exigent on jugaràs contra gent que ja està molt preparada i vindran a donar dur. Necessites estar ben preparat físicament però també mentalment. És un esport on juguen molts jugadors a l'equip i el temps de joc és de pocs segons, són jugades curtes on en cada jugada com a molt la toca un o dos jugadors. Mentalment has d'estar preparat. Estar sempre concentrat perquè potser estàs dues hores al camp i només toques la pilota quatre vegades.

I per acabar, què em diries del Masnou?

El Masnou és el meu poble i m'agrada molt. És un poble de costa molt bonic on tens molts d'esports diferents per practicar i a més a més els equips del poble com el futbol o el bàsquet estan molt bé. A mi el que més m'agrada és el mar perquè puc fer surf, encara que és un mar on no hi ha gaires onades. ✨

RAS I CURT

El primer que fas quan et lledes Dutxar-me i beure aigua Menjar preferit Pasta Estació de l'any Hivern Quin superpoder t'agradaria Control del temps. En el temps lliure... Fer esport o mirar esport. Tens algun mestre No. Pel·lícula o sèrie, quina? Breaking bad Actor/actriu favorit? Paul Walker Tatuatges: sí o no i on? No. Un llibre - Música... Reggaeton Tens una vareta màgica, que faries pel poble de Masnou Faria la platja d'ocata spot de surf. Color Negre.

Joan Brossa i Prats

Polifacètic artista, poeta, avantguardista de les arts visuals de Catalunya i seguidor de l'estrella.

Enguany el Correllengua l'ha escollit com a figura a honorar

Correllengua 2023.

Qui és Joan Brossa?

És difícil, en tan poc espai, explicar la complicitat però també la simplicitat i senzillesa de la seva obra, tot i que intentaré fer-ho tan bé com pugui.

Joan Brossa va néixer a Barcelona el 1919 on també va morir el 1998.

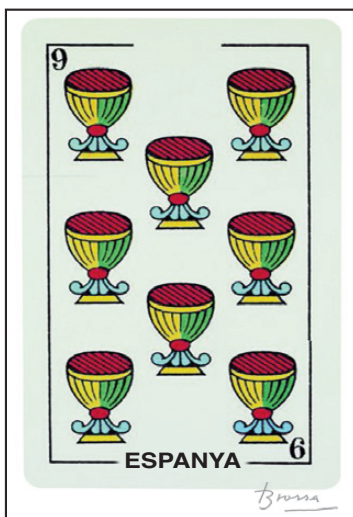
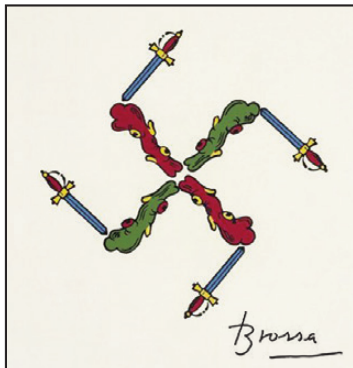
Com a soldat en la Guerra Civil, servint la República, tingué el seu **bateig-visió** en què, després, es basaria tota la seva vida professional. Fent de guaita en una trinxera, el jove Joan va sentir una veu dient el seu nom. Encuriós per saber qui el cridava, deixà el seu lloc de vigilància i pocs segons després va caure, on era abans, una bomba de morter. Això el marcà profundament i començà a indagar dins del submon de la **hip-nagògia**, que tant marcaria el seu treball. El 1940 es vinculà al surrealisme i va formar part del grup **Dau al Set**, amb Antoni Tàpies, Modest Cuixart, Joan Josep Tharrats, Joan Ponç i Arnau Puig. També, aquell any, va conèixer **Joan Prats** que fou el promotor del jove poeta i aquest li presentà a **Joan Miró**; l'estimació i admiració entre tots tres fou constant per la resta de les seves vides. S'autoanomenaven **els tres Joans**, inseparables amics i estrets col·laboradors sempre entre ells.

“Les coses més importants s'aprenen no s'ensenyen”

Defensor de la seva terra, rebutjava el règim de Franco, la manca de llibertat, l'estat policial i militar. A principis dels 60 debutà amb el que ell anomenava **Suits visuals** que obligaven el lector-observador a mirar més enllà del que veien i llegien els seus ulls.

Fill d'un pare gravador d'ofici però afeccionat al teatre i a les arts escèniques menors, que va endinsar el petit

Joanet en el camp de l'il·lusionisme, els titelles, els autòmats del Tibidabo, els espectacles pirotècnics i aerostàtics que van semblar a la ment del jove Brossa el que més tard brollaria com una font de poesia imaginativa, poètica i màgica plena de lletres, paraules convertides en coets, exclamacions, formes que apareixien i desapareixien com si fossin mocadors, cartes, conills o barrets. També va participar en el món escènic i musical amb guions i textos i, amb **Pere Portabella**, va tenir els seus contactes amb el cinema. Apareixen en ambdós gèneres situacions de rebuig i comicitat pel que fa a la religió, els militars, la burgesia i el règim

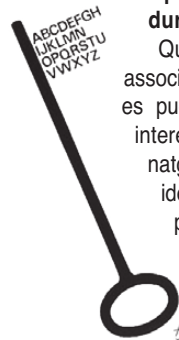
“Renova corrents d'aire, Catalunya: al mig del front l'ha sortit una estrella”

—de fet era un veritable juglar català, defensor de la llengua i la terra—. El 1974 se sentí profundament preocupat per la llibertat i dignitat de la gent des de l'òptica catalana. Els seus **Poemes escrits i visuals** mostren el seu constant anticlericalisme i antimilitarisme. Finalment, als anys 80 i després d'una llarga i constant trajectòria tant artística com ideològica, se'l reconegué com a artista consagrat i l'any 84, als jardins d'Horta-Guinardó de Barcelona, es des-tapà a la ciutadania l'obra gegant **Poema visual transitable en tres temps**. A partir de llavors es convertiria també en un poeta escultor reclamat per moltes institucions d'arreu.

La gent no s'adona del poder que té, anem per feina”

Podreu entrar una mica més dins del personatge si participeu d'espectadors actius en el Correllengua que es farà al Masnou el proper **22 d'octubre al pati de can Malet** durant tot el matí.

Qualsevol entitat o associació del poble que es pugui sentir atreta o interessada pel personatge, la seva obra o ideologia, pot participar-hi. **És només el poble i la seva gent qui fa el poble i la seva gent.**

LA CALOR I XAFOGOR DE PHRA PHATOM CHEDI

Joan Muray

Phra Nhakom Chedi és un temple de la ciutat de Nakhom Pathom, a Tailàndia, a uns 50 quilòmetres de Bangkok, la capital del país.

El seu temple principal, la pagoda Phra Phatom Chedi, és considerada com l'estructura budista més alta del món, ja que té 127 metres d'alçada, i aixopluga un enorme buda de 8 metres d'alçada, tot ell recobert de pa d'or, com és costum en aquelles terres, que ofrenen els fidels, en unes làmines d'uns 2 per 3 centímetres, que van enganxant fins a formar un tot, com si fos d'una sola peça.

Com veieu, tota una atracció per a la vista. Realment és esplendorós. Però tot i l'atractiu que atrau i t'enlluerna, el que ens va atraure tot d'una fou l'ombra magnífica que oferien uns ficus enormes que hi ha al costat.

Per aquelles terres, moltes pagodes tenen forma de campana, això sí, molt allargada i de gran alçada.

Anem a pams i vegem per què us deia de l'ombra allà, perquè hi fa una calor impressionant. No sé la

que feia, però passava, i molt, dels quaranta graus, potser arribava fins als cinquanta, i això amant amb una humitat de més de vuitanta graus. Ja us podeu imaginar el perquè d'anar com bojos a cercar l'ombra.

I a més de tot aquest desgavell de xafigor, penseu que el temple és a dalt de tot d'una gran escalinata, que calculo que seria, més o menys, com la de la catedral de Girona. Allò era realment angoixant.

Després de refrescar-nos (?), passàrem a admirar aquell majestuós buda cobert d'or. Realment era espectacular!

I tornàrem a baixar escales i cap a l'autocar. Quan hi entràrem, vaig veure que el termòmetre marcava trenta-quatre graus, i unes senyores, en notar la fresca (?), varen dir: «Oh, quina fresca! I no he portat cap jersei». Com veieu, això de la temperatura és relatiu. *

El Masnou

McAuto

McDelivery

McCafé

Som **ALGUN DIA...**

Dr. Oriol Lugo - www.owlpsicologia.com

L'expressió "algun dia..." és de les més utilitzades però, saps quin és el seu autèntic significat?

Segur que has sentit més d'una vegada expressions com: "algun dia hem de fer un cafè"; "algun dia anirem..."; "algun dia ens apuntarem...".

El seu significat vol dir: mai. Sí, has llegit bé. Quan usem aquesta forma d'expressar-nos, el missatge subjacent és que mai es farà tal acció. És una forma de parlar que ens permet anar postergant les decisions per tal de no prendre un autèntic compromís. És una manera de sortir del pas i de dir que sí quan realment no hi ha una veritable intenció de passar a l'acció.

Posem per cas que vas pel carrer i et trobes amb un antic company d'estudis o de treball, i us dieu: "un dia d'aquests hem de quedar i fer un dinar". Quin és el missatge autèntic? La realitat és que els dos teniu les vostres pròpies vides. Potser sí que hi ha un sentiment d'afecte cap a l'altre, però no hi ha una iniciativa real de complir amb aquest pla. L'alternativa a aquesta situació, si realment hi hagués un desig sincer, seria: "et proposo el dissabte vinent al migdia d'anar a dinar a tal restaurant". Aquí sí que hi ha un pla sincer per a poder-vos trobar. I així succeeix amb un gran nombre d'aspectes de la nostra vida.

Anem postergant tot el que són plans, viatges, aficions, experiències, perquè pensem que sempre hi haurà temps. Però, què passa quan descobrim que el temps no és res més que una ficció? Quan diem que encara queda temps, quina certesa en tenim?

Si hi ha un gran aprenentatge que he extret després de la pandèmia és que en termes de vida i salut no hi ha res segur. Ara pots gaudir d'un bon estat físic i de molt bona salut, però no saps si d'aquí un temps continuaràs en la mateixa condició.

Ara, imagina que sempre has dit que "algun dia" faràs aquell viatge que tanta il·lusió et fa. Què passaria si l'any vinent no et trobes en forma o si acabes patint alguna malaltia? És possible que acabis perdent-te aquesta experiència. Només tenim segur el moment present. Per tant, per què no comencem a canviar les expressions "algun dia..." per posar dates amb dies i mesos concrets? Quan un té una data hi ha un compromís. És possible que la data es pugui moure i adaptar. A la vida sempre hi ha canvis, però com a mínim hi ha una intenció ferma de continuar amb el que s'ha plantejat. No és només un desig sinó que és una idea que s'està materialitzant. I a mesura que vas vivint experiències t'adones de tot allò que podries haver fet i que no has fet. Però mai és tard, així que si estàs llegint aquest text és perquè potser necessites eliminar del teu diccionari personal aquesta expressió.

Perquè tal com deia el cantant Pau Donés: "VIURE ÉS URGENT" *

Parlem de llibres

Pere Martí i Bertran

Títol Una cançó per a cada ocasió
Autors Núria Casas
Il·lustrador Kim Amate
Editorial Estrella Polar (Grup 62)
Lloc i any d'edició Barcelona, 2022
Pàgs. 192

CANÇONS PER A NADONS

La periodista i escriptora Núria Casas (Badalona, 1987) recull, en un volum magníficament editat i il·lustrat, un conjunt de trenta-sis cançons per als més petits de la casa, pensat bàsicament per a pares novells, però també per a avis, educadors... De reculls de cançons infantils, com la mateixa Núria deixa clar, n'hi ha hagut i n'hi haurà, perquè sempre s'ha cantat, i esperem

que es continuarà cantant, als infants. L'originalitat de la proposta rau en la varietat de la tria, però sobretot en els complements que ofereix al lector adult, que és qui les farà servir, perquè a més a més de la lletra de la cançó, que no hi podia faltar naturalment, la Núria hi afegeix la partitura, el moment més apropiat per fer-la servir, l'origen de la cançó i una sèrie de recursos a l'hora de cantar-la.

Les trenta-sis cançons són majoritàriament "de la tradició popular catalana", però també n'hi trobem una bona colla de franceses i alguna d'anglosaxona; totes, però, adaptades al català, naturalment. N'hi ha de totes les èpoques i de totes les mides, i d'unes quantes ens en dona versions diverses, amb variants d'arreu dels Països Catalans. La varietat també la trobem en els comentaris que la Núria fa de cada cançó, ja que sovint hi explica anècdotes d'allò més diverses i interessants, per als adults, naturalment. Un bon exemple el trobem a "Cinc pometes té el pomer", ja que hi repassa el pes que ha tingut en els grups de folk, la importància de la poma en la cultura occidental i fins i tot ens recorda que el col·lectiu "Ofèlia Dracs" la va utilitzar com a títol d'un dels seus llibres, concretament un de literatura eròtica (p. 124). Com he apuntat, les cançons a més s'agrupen, de dues en dues, segons el moment més apropiat per a cantar-les: per dormir, per alletar, per banyar, per anar amb cotxe, per passejar... I a més

cadascuna consta d'un apartat, "Recursos", en què l'autora hi fa una sèrie de suggeriments, força subjectius, com ella mateixa reconeix en més d'una ocasió, sobre la possible posició del nen a l'hora de cantar-la, la millor edat perquè l'infant en gaudeixi o en tregui profit, la importància de la creació de rutines, a la qual pot ajudar una cançó determinada... Des del punt de vista lingüístic, en voldria destacar que s'hi fa servir un català estàndard, molt planer i ric, en el qual només m'han sobtat dos usos poc normatius: en primer lloc la paraula "carret" (p. 146 per exemple) en comptes de l'habitual i normatiu "cotxet"; i en segon lloc la manca d'alguns pronoms, sobretot hi, que solen ser substituïts pel pronom fort de tercera persona ell/ella propi del castellà, que no té hi (p. 84, 141, 171...).

Les il·lustracions de Kim Amate són d'allò més encertades, ja que de ben segur que agradaran als infants i a la majoria d'adults. Hi predominen els animals, de vegades personificats, com es pot veure ja des de la coberta, molt variats (n'hi apareixen gairebé una trentena) i sovint sense que es puguin relacionar directament amb la cançó: aneguets, ratolins, guineus, ossets, esquiroles, conillets, gossos, elefants, cabirols, etc. etc. etc.

Un bon llibre que pot ser un molt bon obsequi alternatiu a la típica peça de roba o joguina que tant es regalen arran del naixement d'un nadó. *

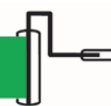
EL MASNOU ASSESSORS SL

Assessoria d'empreses i particulars des del 1984

Assessorament i gestió fiscal, comptable i laboral
Assessorament jurídic mercantil
Herències, donacions

Torrent Vallmora, 16 local - 08320 El Masnou
935 400 673
tonitrillo@elmasnouassessors.cat

M. Àngel Molina

Decoració d'interiors
Estucats venecians
Pintura d'interior
i exterior

606 077 808

FINQUES MESLLOC

LLIGOÑA CAYETANO

La seva immobiliària del Maresme

93 555 69 03 • www.meslloc.com

PREMI ZAMPA DE FOTOPERIODISME

El premi Zampa de fotoperiodisme del Masnou present al festival LUMÍNIC de Sant Cugat

Celler modernista de Sant Cugat

L'espai del celler modernista de Sant Cugat, encarregat pels viticultors santcugatencs l'any 1921 a l'arquitecte Cèsar Martinell, ha estat l'escenari del **Mercat fotogràfic d'obra artística** que en el marc de la 4a edició **LUMÍNIC**, Festival de Fotografia de Sant Cugat, ha tingut lloc el diumenge 4 de juny de 2023.

El festival **LUMÍNIC**, creat en 2019 a Sant Cugat del Vallès amb l'objectiu d'impulsar la fotografia d'autor, és alhora un punt de trobada per als amants i seguidors de la fotografia. Inaugurat el dia 3 de juny i amb la data prevista d'acabament el 16 de juliol, aquest festival desplega una programació completa que compta amb exposicions, xerrades, tallers i taules rodones.

El **Mercat fotogràfic d'obra artística** forma part de l'extens programa d'activitats del festival i ha comptat amb la presència de l'Associació Fotogràfica del Masnou FEM, concretament dels impulsors del **Premi de fotoperiodisme Héctor Zampaglione**. Els catàlegs de les edicions del Premi Zampa així com diverses publicacions relacionades amb la fotografia documental, han

estat presents en aquest mercat al costat de l'obra de diversos fotògrafs de reconegut prestigi.

El premi Zampa fou creat en 2021 al Masnou amb el propòsit de donar suport, reconèixer i divulgar el fotoperiodisme i la fotografia documental. El premi fa alhora un homenatge al fotoperiodista Héctor Zampaglione, fundador de la FEM, que ens va deixar en 2019 i qui, amb la seva tasca divulgativa va contribuir àmpliament a la difusió de la cultura fotogràfica.

En la darrera edició, el fotògraf documental Adra Pallón fou el guanyador del premi, amb l'obra Demotanasia, un conjunt de fotografies que ens acosten a la realitat que provoca la desaparició de la població d'un territori.

La informació sobre la nova convocatòria del Premi Zampa de Fotoperiodisme, que enguany arriba a la seva 3a edició, ja es pot consultar al web www.premiozampa.org ✨

Stand de Zampa Premi de Fotoperiodisme Héctor Zampaglione

RECORDEU!

Zampa

III Premi de
Fotoperiodisme
Héctor
Zampaglione

Tertúlia
fotogràfica

Presentació
i defensa dels 10
projectes finalistes

Dissabte 18 de novembre, de 12 a 20 h
Al Cinema La Calàndria (entrada gratuïta)

www.premiozampa.org @premiozampa

Ho organitzen:

Hi col·laboren:

Amb el suport de:

Gent amb gent, converses

RAMON GRAU I QUINTANA

Sant Antoni de Vilamajor

Fa més de tres anys que l'Equip de Redacció de Gent del Masnou havíem previst parlar amb el matrimoni Grau i Llovera, amb ganes de conèixer la meritosa trajectòria d'en Ramon i na Maria dels Àngels, una parella d'enamorats nascuts en la postguerra, que junts, només amb les seves mans, el seu saber i el seu treball havien creat l'empresa familiar, aquest gran aparador que il·lumina la cantonada del carrer Sant Miquel amb el rètol Matalasseria Grau.

Malauradament en aquella data, Maria dels Àngels va morir vençuda pel rebrot sobtat d'una malaltia latent. Aquesta vegada, amb la seva peculiar serenitat, en Ramon ens ha rebut a casa seva dient:

"La vida és un cúmul de circumstàncies que em varen portar del Montseny, la comarca que em va veure néixer, fins al Maresme on em vaig assentar professionalment i personalment."

Què et va portar a dedicar-te a la teva professió?

El meu pare, Josep Grau i Balast, era ja el baster i matalasser de Sant Antoni de Vilamajor i va ser ell qui em va ensenyar l'ofici. Ell era un artesà de primera, tenia molt bones mans i per a mi ha estat un gran mestre i el principal estímul per portar a terme la meva professió amb dedicació i exigència, buscant sempre aprendre més i més amb l'objectiu de la perfecció, encara que aquesta no existeixi...

Josep Grau i Balast el guardicioner | 1970

Entenc doncs que els teus avis ja s'hi dedicaven?

No, el pare va néixer a Breda, Girona, el 1901 i com era freqüent en les famílies treballadores, als vuit anys ja ajudava a les feines del camp, donar menjar a les vaques i fins i tot cuidar el ramat, portant-lo a pasturar al bosc tot sol durant dies, tot i ser un nen de només vuit anys... eren altres temps.

Als onze va anar a Olot per aprendre de baster, després va anar a Arenys de Mar, on va aprendre a fer els seus primers matalassos de llana. També va treballar a Mataró i a Sant Adrià del Besòs. En aquella època l'expertesa de l'ofici abastava molt, tota mena de matalassos, entapissar mobiliari, posar veles en tartanes i camionetes... però com que l'aire del mar no li era bo va resoldre tornar a Breda, aleshores va embolicar-se en la cria de conills que no li va anar gens bé i va tornar a treballar per compte d'altre a Sant Esteve de Palautordera i va ser un company d'aquí que li va aconsellar establir-se a Vilamajor. I va ser llavors el 1935 que va obrir la seva botiga.

Però tu encara no havies nascut, oi?

Nooo... però va ser a Vilamajor on va conèixer la meua mare, aleshores va esclatar la guerra civil i va ser mobilitzat. En acabar la guerra van tancar-lo a Montjuïc fins que la meua mare va obtenir l'aval per sortir-ne i es van poder casar. Era l'any 1939 i a Vilamajor havien cremat l'Església, el casament van fer-lo a la capella particular d'una gran casa senyorial que hi ha al poble que li diuen Can Bertran.

El 1940 va néixer la meua germana, al 1942 vaig néixer jo i el 1948 el meu germà Lluís. Aleshores la mare va deixar la fàbrica i es va dedicar a nosaltres i a portar la casa. Vivíem al carrer Nou 24 de Sant Antoni de Vilamajor.

A mi m'agradava molt estudiar, tinc els meus primers records fixats en el mestre Ferran Llac i Fita del col·legi de Sant Antoni que tenia un gran fervor per tots els alumnes, conscient que la majoria de nosaltres només podríem estudiar fins als catorze anys. Com que jo ja era dels més grans, responsable i molt estudiós, si el mestre tenia una urgència em deixava com a substituït per donar la classe!

A mi, als vuit anys, el pare sovint m'avisava: "avui quan surtis em trobaràs a la plaça, o al davant del cinema..." jo hi havia d'anar i si feia vent que li escampés la llana l'havia de recollir, tallava els fils de les puntades i les vetes dels matalassos, li enfilava les agulles mentre ell cosia amb una altra i estava molt atent en tot el que feia el pare. Als dotze anys ja vaig fer jo sol el primer matalàs de llana a la casa d'uns senyors de la colònia... era la casa del senyor Pau, el matalàs d'un llit de baranes, encara recordo les mides, setanta centímetres per un metre quaranta. Tampoc era estrany que el pare em manés: "demà no aniràs a col·legi doncs cal que vinguis amb mi a Cànoves..." Un viatge llarg que fèiem amb bicicleta, però ens estalviàvem alguns trams amb el camió de la llet, carregàvem les bicicletes i ens portava de pujada.

Als catorze anys vaig deixar l'escola i tot i que m'hauria agradat seguir estudiant, l'economia de la família no em permetia altra cosa que treballar.

Com et va anar treballant amb el teu pare, et pagava el jornal o treballaves de franc?

No, amb el pare mai vaig cobrar.

On vas conèixer a Maria dels Àngels?

Ballant a l'embalat de Llinars del Vallès el 1960 i ens vam comprometre al 1961, des d'aleshores hem estat seixanta anys junts. La Maria dels Àngels, era la petita de tres germanes d'una casa de pagès, el Forn, de Sant Pere de Vilamajor.

Vàrem festejar 5 anys, va ser durant aquest període que jo vaig decidir anar a treballar a Barcelona, a can Vilaplana, al carrer Reina Amàlia, fent els primers matalassos de molles. En aquell temps era impossible desplaçar-se diàriament a Barcelona per treballar així que vaig instal·lar-me a casa d'una cosina de la meua mare. Només podia veure a la meua promesa els caps de setmana, però ens escrivíem cada dia.

Durant aquell temps vaig fer la mili 20 mesos com a voluntari a l'aquarterament d'Artilleria Antiaèria de Sant Andreu, era la manera de poder seguir treballant, de fet, per quinta m'haurien tocat 24 mesos a Marina, probablement a Cartagena, així que hi vaig sortir guanyant!

I com vàreu acabar venint al Masnou?

Doncs va ser el meu cunyat el primer de venir aquí per treballar amb els Vilalta, així és com vàrem conèixer el Masnou.

Treballant a Barcelona no podia seguir vivint a Sant Antoni, i Barcelona no em semblava el lloc ideal per viure tenint en compte que la Mª Àngels venia d'una casa de pagès d'un petit poblet i el Masnou ens va semblar encantador i per acabar d'arrodonir l'opció, ja hi vivia la Teresa, germana mitjana de la meua dona... tot encaixava!!

El casament vam fer-lo encara a Sant Pere de Vilamajor el 10 de setembre, a les dotze del migdia, aleshores encara no es permetia celebrar la diada i aquella va ser la nostra primera nit al Masnou i fins ara...

Tinc totes les cartes que ens escrivíem diàriament la Maria Àngels i jo, mira que ara amb la mort d'ella me les he tornat a llegir totes i les estic catalogant com un record inoblidable. Curiosament, n'hi ha una en la que jo li deia a Maria Àngels: "m'agradaria trobar una feina que me la paguessin a "destajo" per guanyar més cèntims", el que en català es diu "treballar a preu fet" i seguia... "La meua idea, Maria Àngels és posar una botigueta petita en propietat i treballant de valent per fer-la créixer".

No fa massa anys que ella i jo vam llegir-la a la nostra filla, i ens va emocionar per la seva premonició molt més enllà de qualsevol expectativa imaginable.

Ramon Grau i M. Àngels Llovera en un sopar concert de sardanes.

Primer rètol "Colchoneria Grau", en castellà, obligats pel règim, és clar! | 1969

Quan us va vau establir i a on amb botiga pròpia?

Vaig començar a fer els primers matalassos quan arribava de treballar de Barcelona, els que sabien que era matalasser em feien comandes i abans que es fes fosc picava la llana als terrats i en fer-se de nit ja el podia acabar dins la casa sense fer cap soroll, alguna vegada havia plegat a les dues de la matinada.

Però jo ja volia establir-me per compte propi. Va ser l'1 d'abril del 1969 quan en Serres em va llogar per 1500 pessetes el local del Passeig Roman Fabra número 2, un petit local de 13 m² amb lavabo i tot. Abans de lliurar-me les claus m'hi van fer portes noves, nosaltres el vàrem pintar i tot seguit ja vaig poder lluir per primera vegada el rètol " Colchoneria Grau", en castellà encara, obligats pel règim, és clar! Del paperam se'n va cuidar la meva dona.

Fins aquell moment els matalassers anaven a fer els matalassos a casa dels clients i, per tant era el mateix client que havia de desfer el matalàs i rentar la tela, jo vaig adoptar un servei que es feia a Barcelona que consistia a recollir el matalàs i el desfèiem a la botiga, bastonejàvem la llana, rentàvem la funda i el refèiem de nou, tot d'un dia per l'altre. Donàvem dia i hora de recollida i mai vaig fallar, encara que hagués de treballar a 40 de febre, cosa que vaig haver de fer més d'una vegada, però per mi era inviable faltar a la meva paraula. Als inicis era la meva dona qui rentava les teles a mà fins que ens vàrem poder fer amb una rentadora. Més endavant, quan varen sortir les primeres centrifu-

gadores vaig incorporar un nou servei, rentar i refer el matalàs pel mateix dia. La veritat és que això i el compliment estricte de la data donada va fer que la clientela augmentés i es fidelitzés.

La meva dona s'ocupava de preparar les teles, d'atendre a la petita botiga i de cuidar la nostra filla que tenia poc més d'un any i a qui fèiem dormir en un prestatge de la botiga.

Com podeu imaginar els matalassos no els podia fer dins el local, no hi cabien, així que els feia a la vorera, tot i ser un torrent hi passava molta gent que anava cap a l'estació i els nens i familiars que anaven a les escoles mixtes Ocata. Jo picava la llana amb les vares i era una atracció on tothom s'aturava, fins i tot un estranger va demanar-me si podia venir un dia per filmar-me.

La veritat és que vàrem treballar de valent.

Treballar, treballar i treballar... i d'oci què?

Doncs teníem poc temps lliure, però n'aprofitàvem cada segon, teníem la sort que volíem estar junts i gaudíem de les mateixes coses. Ens agradava molt estar amb la família i els visitàvem sovint, fèiem sortides al bosc a buscar bolets, espàrrecs... i algunes coses que ara ja no es poden fer, recollir la molsa, l'arbre quan arribava Nadal, i costellades! Qualsevol excusa era bona per preparar un entrepà i pujar el migdia a la muntanya.

Gaudíem moltíssim ballant i no ens perdíem cap festa major, ja fos la del Masnou, Vilamajor o Palautordera i alguna més sempre hi queia. Ballar sardanes també ens agradava molt i hem voltat tota Catalunya per anar als aplecs.

També vaig presidir l'Agrupació Sardanista del Masnou i he ensenyat a grans i petits a ballar, comptar i repartir, ho fèiem a l'antic Casinet,

Ramon Grau i M. Àngels Llovera muntant el matalàs | 1972

La M. Àngels Llovera un dia de botigues al carrer | 1996

llàstima que finalment han plegat. A l'última audició que es va fer, la noia que em va posar la bandereta em va dir: "Aquest senyor és qui em va ensenyar a ballar, comptar i estimar les sardanes".

A mi m'ha agradat molt cantar i vaig fer-ho al "coro" del Masnou, ja de jove ho feia a Sant Antoni amb el meu pare.

I els últims anys pujàvem cada cap de setmana a Pals on hem fet bells amics, era com el nostre niuet...

Vist així, una feina que us agradava i enamorats apassionadament, ningú us va aturar?

Vàrem començar sense res, però passió no ens en faltava i la vàrem posar en tot!

És evident que treballar moltíssim va ser la fórmula i estalviar per poder accedir a un local més gran i aquella sort que alguns cops t'acompanya em va fer que tornat de fer una entrega veiés el local que tenim ara i vaig parar a preguntar. Em varen donar el contacte del senyor Prat i en arribar a la nit a casa el vaig trucar. Va dir-me que volien vendre el local juntament amb el pàrquing del carrer sant Miquel núm. 8, eren gairebé 300 m², quan em va dir el preu, ja va entendre que no estava al meu abast, però ell, posant un gran interès a trobar una solució va suggerir-me: "Ramon, i vostè no podria reunir quatre-centes mil pessetes? La veritat és que semblava impossible, però la Maria Àngels ho va explicar al seu pare, el sogre que tenia alguns estalvis va confiar plenament en mi i ens els va deixar i junt amb els nostres vam poder tancar el tracte. Ara però tocava treballar encara més per poder fer front als pagaments que venien. El cert és que amb la botiga més gran vàrem poder ampliar l'oferta, ens vàrem especialitzar també en puericultura i més endavant en la roba de la llar.

Sempre he estat agraït al senyor Prat, una gran persona, que tot i no coneixem de res em va donar un cop de mà, sovint em preguntava per què ho

En Ramon fent una demostració del seu ofici de matalasser | 2017

va fer i uns anys més tard ens va visitar i em va dir: "Grau, et vaig veure tan treballador i tan il·lusionat que sabia que te'n sortiries!"

I així va començar el que és ara la botiga, però mai hem deixat de dedicar-hi l'esforç de tots i hem seguit invertint per fer-la créixer i millorar-la, el 2001, la meva filla, que és interiorista va fer un projecte de reforma i ampliació i en aquell moment ens vàrem especialitzar en la roba de la llar.

Has complert 81 anys, quan penses jubilar-te?

Ja n'estic de jubilat, però ara que ja em coneixes una mica més veuràs que no contemplo millor manera de passar la jubilació que a casa meua, la botiga, i més ara que falta la meua dona, el que em dona una mica de felicitat és estar a prop dels meus, la meua filla Àngels, la meua neta Júlia i com no, la besneta Chiara, que ha estat un regal per tots. Som una família que gaudeix de compartir el temps junts, de fet cada dia dinem plegats, juntament amb les parelles de les noies, una taula on ens apleguem quatre generacions!

I com no, visc en el record apassionat amb la Maria Àngels, que és el millor que m'ha passat a la vida. ✨

Àlex i Júlia pares de la Chiara, en Ramon i la seva filla Àngels | juny 2023

LLEGIR. Llegirem.

Possiblement a la platja.

Búho, de **Diego Lorca** (Cerdanyola del Vallès, 1975), amb pròleg de Pako Merino (companyia **Titzina**), publicada per **Artezblai** (ISBN 978-84-125675-6-4).

Immunitat, de **Jordi Casanovas** (Vilafranca del Penedès, 1978), publicada el març de 2023 per Editorial **Comanegra** (ISBN 978-84-195900-2-2). Sis persones són convocades per participar en un mostreig demogràfic. Es busca millorar la gestió política en cas de l'arribada de futures crisis.

Galilea Glam, de **Silvia Navarro** (Barcelona, 1982), publicada l'abril de 2023 per Onada Edicions (Teatre, 16; ISBN 978-84-19606-19-8). Un poble rep la trucada telefònica de Déu.

Pell de sargantana, d'**Àlex Tejedor Andersen** (Palma, 1974), publicada l'abril de 2023 per **Documenta Balear** (col·lecció Magatzem Can Toni; ISBN 978-84-18441-84-4). Un thriller amb masclisme i prostitució de luxe.

ESTIU (JITO)

Rosa M. Isart - rmisart@hotmail.com

MIRAR. Mirarem.

1 de juliol, MercaTeatre: XXV Fira de circ i animació a Sant Martí de Provençals (c/ Menorca, 64).

2 de juliol. Un equilibrista (Nathan Paulin, espectacle *Les Traceurs*, producció Chaillot-Théâtre National de la Danse) caminarà pel cel del Passeig de Gràcia amb motiu de les primeres passes del Festival Grec'2023.

4 de juliol. Vespres al terrats (dimarts i dijous): experiències sensorials amb *La casa de les mil portes*, amb Alicia Molina i Oscar Igual, al Centre Cívic **Vil·la Urània**, antiga casa de l'astrònom Josep Comas (c/ de Saragossa, 29, cantonada Madrazo amb Via Augusta, prop de la Plaça Molina; Sarrià-Sant Gervasi). A les 20 h.

4 al 6 de juliol. Comiat de **Les Luthiers** (música i humor) a l'Auditori Fòrum CCIB, Centre de Convencions Internacionals de Barcelona (Pl. Leonardo da Vinci, 4).

Del 5 al 30 de juliol, *Dimonis*, cerimònia visual i sonora (40 minuts) a partir de Jacint Verdaguer, amb **Cabosanroque** (Laia Torrents Carulla i **Roger Aixut Sampietro**), al Teatre del CCCB, Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (c/ Montalegre, 5, a tocar del carrer de Pelai), #GrecFestival.

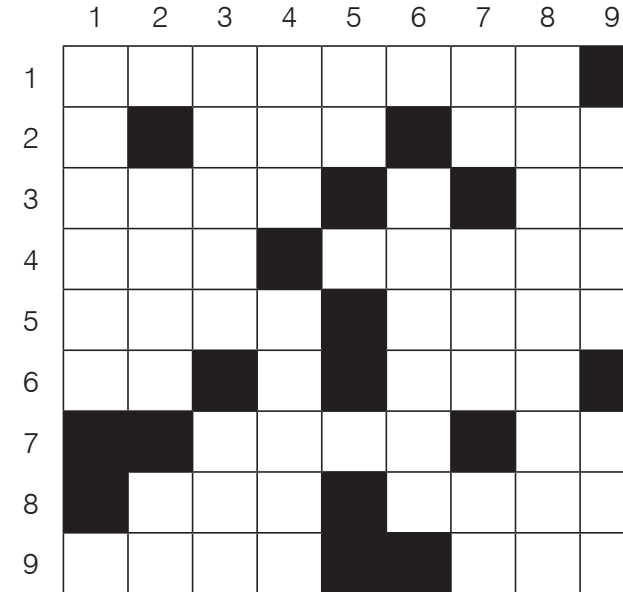
Del 5 al 18 de juliol, la comèdia *La paella del dijous* de **Cristina Clemente** (Barcelona, 1977), amb direcció de Muguet Franc, al Teatre Maldà (c/ del Pi, 5).

Del 6 de juliol fins al 30 de juliol, **Juana Dolores** proposa *Hit me if I'm pretty o la princesa moderna* a **L'Antic Teatre** (Verdaguer i Callís, 12, Ciutat Vella; a tocar del Palau de la Música i de la Via Laietana).

Del 20 de juliol al 27 d'agost, *Rodoreda en el Triangle de París* al Teatre Gaudí, amb dramaturgia d'**Ever Blanchett**, homenatge pels 40 anys de la seva mort (c/ Sant Antoni Maria Claret, 120). *

MOTS ENCREUATS

Aquí teniu el segon exercici de mots encreuats. Animeu-vos, així practiquem la llengua i fem activitat mental.

Horizontals - **1.** Cordial, afectuós **2.** Vocal // Tornaveu, fenomen relacionat amb el so // Cadena de ràdio **3.** De petita alçada (plur) // Nota musical **4.** The final en anglès // Or, encens i , ofrenes dels Reis d'Orient **5.** El crit d'un gat // Torrent o riera **6.** Símbol de l'arsènic // Pronom personal fort 3ª persona **7.** Al revés, vehicle aquàtic fet de troncs per baixar pels rius (plur.) // Article determinat femení **8.** Una altra manera de dir: paraula o vocable // Paraula que diem en acabar les oracions **9.** Els uns i els altres sense excepció (Adjectiu indefinit) // Extens període històric.

Verticals - **1.** L'anomenem el 7è art **2.** Beguda alcohòlica molt dolça // Marca actual d'ulleres **3.** Tràmit que cal fer cada any al juny // Forat, clot **4.** Institut català de la salut // Junts, plegats o lligats **5.** Adverbi de negació **6.** Fruita d'estiu vermella, deliciosa i molt apreciada **7.** Animal de grans dimensions, omnívor i plantígrad // Les sigles del: regiment d'infanteria lleugera **8.** Ofici manual dedicat a fabricar objectes de ferro **9.** El contrari de: fictici // Obregón. (Nom de dona)

Espai poètic

Carme Folch, autora i traductora resident de Teià fins fa alguns anys. Aquest poema es va presentar en el recull publicat per Editorial Sunya, 2011 "Petjades de l'ànima: vida, teatre, mort i pàtria" del qual n'és autora i que podreu trobar a la Biblioteca de Teià.

"Beatus Ille"

Un creuer pel cor dels homes,
navega mogut per la brisa amable de la teva ànima.
Quin millor port que la teva dolça boca,
al trepitjar la humida catifa càlida que m'acull i
on marineres roques calcàries em donen la benvinguda.

Bell espectacle, el carib del teu ésser.
Malaurats aquells mariners
que erren pel món
sense vaixell ni port
a on arribar.

Carme Folch

el cullerot Sant Felip 45 - El Masnou
93 540 97 41

DE TOT PER A LA CUINA

www.elcullerot.cat • elcullerot@hotmail.com

Can Ventura
des de 1964

Vedella • Xai • Porc
Pollastre • Embotits

Pg. Romà Fabra 18,
El Masnou / 935 557 395

SERVIFRUIT
MES A PROP TEU
FES LA COMPRA ONLINE
I TE LA PORTEM A CASA
RÀPID I SENSE COST AFEGIT
MILLORANT PER TU

WWW.SERVIFRUITMASNOU.COM
SERVEI A DOMICILI GRATUÏT A ALELLA, EL MASNOU I TEIÀ
C/. SANT MIQUEL, 41 - 08320 EL MASNOU - 93 333 05 70

**Construcció
i manteniment
de jardins**

**Jardineria
Eloy Borrallo**

649 700 551

TEMPUS COLLECTION
creada pel Rebot dels Sentits

TEMPUS gin
MADRIDES DEL MARESHI
creada pel Rebot dels Sentits

EL REBOT DELS SENTITS
El teu celler Gourmet al Masnou
DIUMENGES MÀTI OBERT
Passeig Romà Fabra, 25 · El Masnou
Tel. 93 178 22 97 · www.7devi.com

GELAT DE FRUITS VERMELLS AMB LLET D'AMETLLES

La cuina de l'Antonia

El cullerot

Ingredients

• 200 g llet d'ametlles • 200 g nabius • 200 g gerds • 20 g sucre morè (opcional)

Com el fem?

- 1 Amb l'ajuda d'una batedora, barreja les fruites i el sucre
- 2 Un cop batut, omple el motlle fins a la meitat
- 3 Deixa els motlles al congelador 2 hores
- 4 Ja congelat, acaba d'omplir-los amb la llet d'ametlles
- 5 Torna'ls a deixar 2 hores més al congelador i ,,llestos!

foto YASHASWITA BHOIR en UNSPLASH |

ADERNATS BRUT RESERVA

El maridatge de l'Enric

El Rebot dels Sentits

Celler Vinícola de Nulles
Denominació d'origen Tarragona (D.O. Cava)
Varietats Macabeo, Xarel·lo, Parellada.
Anyada 2019
format Espumos blanc, 75 cl.
Graduació 11,5% vol.

Tot un repte el fet de maridar un gelat amb un vi, beguda alcohòlica o qualsevol beguda, ja que el gelat de fruites ja sol ser de per si refrescant. Però un bon acompanyant de gelat pot ser un bon cava brut o extra brut i sinó que li diguin el sorbet de llimona amb cava.

En fi, he triat l'Adernats brut reserva de la Vinícola de Nulles, premiat amb la medalla d'or a millor escumós en el concurs de Brussel·les. Així dit sona car, però tot el contrari, ja que per menys de 10€ tens un CAVA lleugerament afruitat però mantenint les notes de pastisseria típiques d'una llarga criança. A més el seu carbònic finet i persistent trenca i desempalada qualsevol resta molt ensucrada del gelat.

Per tant, per tenir un estiu refrescant no oblidis combinar els teus gelats a base de fruita amb un bon escumós.

Salut vi i aquest estiu, REFRESCAT!

CANTAR EN UNA CORAL

Joana Bofarull Cervera

Un bon dia, un amic, dissortadament desaparegut, em va demanar si cantava o havia cantat mai en una coral. La resposta va ser que no.

Fins aquell moment no m'ho havia plantejat, ja que, acostumada com estava a cantar en solitari acompanyada de la meua guitarra em semblava que no m'hi adaptaria, tanmateix, aquella pregunta em va fer pensar i en pocs dies m'ho vaig replantejar. I si ho provava?, no hi perdria res... I si m'agradava?...

I decidida a conèixer un món nou, vaig fer el primer tempteig. A la sala d'assaig, lloc de trobada, la música vertebrava l'actuació col·lectiva. La xarxa de notes que omplien la sala conflüen i ens feien

cantar, fent pinya, per fer sonar a l'uníson una melodia harmoniosa. Quina joia! Quin gaudi! Aquella nit, la música coral em va seduir per sempre més.

D'allò ja fa més de trenta anys i encara noto aquelles pessigolles, entre nervis i emoció, abans de pujar a l'escenari. Aquella fou sens dubte una de les millors decisions que he pres a la vida.

El cant coral agermana, et regala música i t'enriqueix. S'aprèn dels directors, dels autors i dels companys, i aquella complicitat ens fa créixer.

Hi ha una frase, autor de la qual desconec, que m'identifica i justifica tants anys de dedicació al cant coral: **"L'ocell no canta perquè és feliç, sinó que és feliç perquè canta"**.

Amic meu, mai t'estaré prou agraïda. ✨

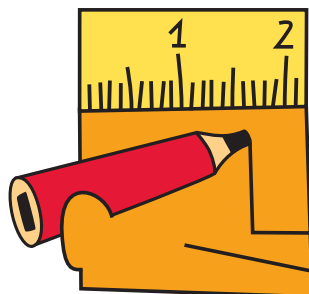

FEMflocs

fusteria en general

fusteries exteriors • dissenys propis personalitzats
mobles a mida • portes i tarimes
restauració fusteries nobles

630 462 904 • 937 566 168 • femflocs@gmail.com • www.femflocs.com

SER UN ESQUIROL

Albert Vidal

Qui més qui menys sap que un esquirol és un animaló de mida petita que viu als boscos, s'enfila als arbres i pesa al voltant de mig quilo

Però també s'anomenen "esquirols" uns determinats personatges que els sindicalistes convençuts també en diuen "trenca vagues". Així qualificats, es fàcil concloure que son aquells treballadors que no segueixen una convocatòria de vaga i no deixen la feina el dia que toca.

Per què esquirols?

Algú podria apuntar que pot ser per la característica d'aquests animals que són extraordinàriament treballadors, que no paren mai d'anar amunt i avall, que tenen una activitat constant... però no, no és per això.

Per trobar l'origen del mot "esquirol" cal anar als anys 1902 i 1917. El 14 de febrer de 1902 es convocà una vaga general restringida a Catalunya ja que la UGT no la secundà, exigint la jornada laboral de 8 hores. En aquell moment ja s'havien declarat en vaga els metal·lúrgics, els forners i els carreters. El dia 17 Barcelona i altres localitats es van paraitzar amb enfrontaments entre la guàrdia civil i els manifestants amb el resultat de 12 morts i nombrosos ferits. El govern declarà l'estat de guerra i empresonà més de 300 dirigents sindicals. L'acció reivindicativa no tingué èxit i el dia 24 els treballadors tornaren a la feina.

El 13 d'agost de 1917 es proclamà una vaga general revolucionària a tot l'estat espanyol, amb el suport del PSOE i dels partits republicans, en

Anècdotes històriques

bona part esperonats per la Revolució Russa del març passat, demanant una reforma de la constitució, eleccions constituents i un govern provisional en contra d'Eduardo Dato del Partit Conservador, davant la precària situació del país, greument afectat per la present I Guerra Mundial. L'exèrcit respongué i feren 70 morts, 64 ferits i 2000 empresonats. Els polítics es mantingueren al marge i la vaga fracassà.

Però, què tenen a veure el esquirols amb tot això?

Ens cal anar a la comarca d'Osona, a una zona documentada des del segle IX on es trobaven les esglésies de Sant Martí Sescorts i de Santa Maria del Corcó, el castell de Cabrera i alguns petits nuclis de cases.

Cap el segle XV, en l'antic mas de nom Parai d'aquest nucli inicial, s'hi obrí un hostel que s'anomenà L'Esquirol pel dibuix de l'animal en el cartell situat sobre la porta. D'aquí que el terme es conegués popularment amb el mateix nom.

Sense entrar en detalls, el 1945 es constituí en parròquia i el nom de l'indret canvià al de Santa Maria de Corcó, que conservà fins el 2014, quan recuperà el d'Esquirol.

Doncs bé, durant el segle XIX en tota la zona s'incrementà la indústria tèxtil i durant les vagues esmentades, alguns treballadors de L'Esquirol anaren a Manlleu per substituir els vaguistes, acció que fou condemnada pels activistes, de manera que des d'aquell moment, els trenca vagues foren coneguts com "esquirols" pel poble de la seva procedència, denominació que s'escampà arreu i que ha arribat fins avui. ✨

Corresponsal del Brasil

ELS COL·LEGIS DE L'ELIT

Joan Maresma i Duran

El mes passat explicava que vaig estar a la ciutat de Resende pels exàmens d'espanyol com a llengua estrangera. Aquests dies he visitat també alguns col·legis que presenten els seus estudiants a aquestes proves. He estat al Gay Lussac de la veïna ciutat de Niterói, al Santo Agostinho, a l'Escola Americana i al Liceu Francès de Rio de Janeiro.

Els estudiants d'aquests col·legis de l'elit no tenen res a veure amb els cadets de l'Acadèmia Militar de Brasil. Són nanos que han nascut amb la flor més avall de l'esquena perquè els seus pares poden pagar aquests centres d'ensenyament privat que no són pas barats; alguns costen uns 2.000 euros al mes. Malauradament, l'educació pública no és bona. Com la sanitat. Potser a Europa encara queden restes de la socialdemocràcia tot i que em fa l'efecte que ho estan desmuntant tot i que aquest neoliberalisme impera o imperarà sense gaire impediments.

L'Escola Americana i el Liceu Francès són ben a prop de dues faveles. És un gran contrast que aquests xicots vegin la pobresa des del lloc en el qual estudien. És Brasil un país d'enormes diferències socials. Hi ha gent que guanya un munt de diners al mes i la gran part de la població en guanya molt pocs. No pot ser –crec– que un jutge federal –pagat per tots els brasilers– guanyi uns 6.000 euros al mes i el porter de l'edifici on treballa en guanyi 400 com a molt. Em sembla ben injust. Potser a Europa no hi ha aquestes desproporcions tan grans de sous tot i que potser ens encaminen cap a aquest fet.

A l'Escola Americana vaig participar en la prova escrita i oral del DELE de la convocatòria de maig. Vaig observar que els estudiants necessiten disciplina i límits. I alguns, suposo, van mig perduts en aquesta existència tan breu, tot i que, com que són uns fatxendes, seran "influencers" o els pares els col·locaran en algun càrrec. Alguns, a la prova oral, van comentar que l'estat havia de ser reduït a la mínima expressió. No combrego amb això. Aquests xicots no s'adonen que, si no hi ha estat, el que hi ha és favela, on no hi ha llei, ni clavegueram, ni hospitals, ni centres comercials ni res de res.

Potser és que comprenem molt poc de les coses realment importants de la vida. Heretem de la socialització familiar tot un món d'avaluacions inconscients sobre les quals no reflexionem i tendim a considerar-les sagrades perquè ens han estat llegades per les persones que més estimem. És Brasil un país ben classista i ben racista; suposo que tot el planeta ho és, intento ser-ho en desconstrucció: al col·legi els estudiants són blancs i el personal de la neteja és negre. És difícil que les persones de pell fosca millorin d'estatus social, tot i que l'esclavitud va ser abolida oficialment el 1888.

Una professora em va comentar que els estudiants tenen molt món però poc carrer: poden anar un cap de setmana de tres dies a Miami o a París, però no saben agafar el metro o preguntar una adreça atès que tot és al mòbil; són aparcats a l'escola i, com més activitats extraescolars facin, millor; així arriben cansats a casa i no empipen gaire; són fills de parelles divorciades i els progenitors els compren amb iPhones o regals caríssims; alguns no dormen o han de prendre pastilles perquè tenen dèficit d'atenció; les famílies han deixat d'educar els seus fills i aquests no tenen urbanitat ni són gentils ni agraiats; són educats per ser servits, sense prestar atenció als altres. Aquesta professora em va comentar que compta els anys que li queden per jubilar-se...

Evidentment, en els quatre col·legis, vaig parlar també amb joventut assenyada, respectuosa i culta. Però imagino que és minoria... Tant de bo estigui equivoccat. *

La pastisseria fresca de l'estiu de les pastisseries del masnou

david
pastisser

MMACE02 (Millor Mestre Artesà Xocolater d'Espanya 02)
Medalla de bronze MMAPE03 (Millor Mestre Artesà Pastisser d'Espanya 03)
Mestre Pastisser
Finalista (Millor Pasta té d'Espanya 15)
Navarra 100 • 93 555 34 75 • El Masnou
pastisseria@davidpastisser.com
www.davidpastisser.com

La Moreneta
PASTISSERIA • CONFITERIA
Itàlia 31 - El Masnou
935 553 564

PASTISSERIA DEGUSTACIÓ
GRANJA

Matalí

Prat de la Riba 4 - El Masnou
93 555 04 60

miquel
pastisser

Pere Grau, 59 - El Masnou
Commandes: 93 555 06 61
info@pastisseriamiquel.com

MERDÓS CLASSISME

Que hagi estat en els camps de futbol on s'ha atiat la flama del racisme, és una evidència més, de fins a quin punt hem perdut el nord del sentit comú i l'enteniment. Hauríem de ser conscients que el futbol de masses, igual que la prostitució massiva en tot el ventall LGTBI, són espais de perversió terapèutica igual de cars però més entretinguts que una teràpia psicològica o psiquiàtrica.

Posats en aquest jardí ple d'ortigues, aclarim-nos primer i posem-nos d'acord que coi volem dir quan acusem algú de racista: Doncs resulta que el racisme és la doctrina que propugna la desigualtat de les races humanes i en virtut de la qual justifiquem el fet que certes races i cultures siguin sotmeses a explotació econòmica, a segregació social o àdhuc a destrucció física.

En una monarquia com la nostra, que admirem a personatges com Morgan Freeman, Denzel Washington, Sidney Poitier, Idriss Elba, Samuel L. Jackson, Sammy Davis Jr., Harry Belafonte, Edy Murphy o Bill Cosby, per nombrar-ne només uns quants entre els actors de cinema americà, tots

descendents de l'esclavitud més execrable i alguns d'ells més impresentables que el rei emèrit, és evident que pel que fa al color de la pell, jo podria jurar amb credibilitat de polític i amb la mà sobre la Bíblia, que jo no soc racista.

El problema sorgeix quan em pregunto si soc classista. Doncs de petit no hem deixaven entrar al Casino, d'adolescent, tot i no ser socis els pares, podia anar al ball de la Calàndria i al Casinet on bastantes noies, no totes, ballaven amb mi. Un dia la mare va dir-me, ara que treballes pots fer-te soci del Casino, i aleshores mig Casino es va trobar incòmode amb gent com jo, i va sorgir el Club Nàutic. Ara el Club Nàutic per subsistir, ja no demana aval per fer-se soci, però vulguem o no, el

classisme persisteix en qualsevol grup on hi hagin més de tres persones. No, no soc racista, però de ser classista on hi rau tot el racisme, d'això no m'escapo.

El classisme és la perversió que avui per avui consagra totes les segregacions que impedeixen la implantació dels Dret Humans que consten en la Declaració Universal del 10 de desembre de 1948 a l'Assemblea General de les Nacions Unides reunida en el Palau de Chaillot de París. Malauradament, l'ultra classisme impera a tota l'escala social global, i és on l'ultra dreta campa millor, on vol estar i on ens vol portar. ✱

Aquest juny passat, a part de patir les perverses excentricitats futbolístiques del discurs electoral i la posterior promiscuïtat eròtica antinatural de l'Arc de Sant Martí per aconseguir una alcaldia, qui més i qui menys ens hem preguntat: Són racistes els espanyols? Pregunta que havent estat provocada a Mestalla i mediàticament globalitzada des de la llotja del Bernabeu, per fer-la nostra hauria de ser: Som racistes els catalans? i tenint en compte que sumar-se al mal de molts és una estupidesa, potser ja és hora de deixar de mirar l'ull aliè quan estem eclipsats per la biga que ens esclafa, la pregunta que ens hauríem de fer cadascú de nosaltres, és molt senzilla: Soc jo el racista?

EXPOSICIONS

Avís. El divendres, 28 de juliol, tots els que encara vulguin col·laborar amb les obres de beneficència resultants de l'exposició que hi ha hagut des del 15 d'abril fins al 8 de juny, poden passar pel nostre local social, de 6 a 8 de la tarda, i comprar-ne a meitat de preu.

Fins el 28 de juliol

CORAL XABEC 28 anys de música compartida

Història de la Coral a través de fotografies, cartells, programes, objectes...

PETITS ENCANTS a favor de DISMA

Ja podeu portar a Gent del Masnou els objectes que vulgueu donar per a ser venuts el diumenge 17 de setembre proper.

ADRECES DE CORREU ELECTRÒNIC

A fi i efecte de poder mantenir informació àgil i puntual de les activitats de Gent del Masnou, recordem als socis que ens poden facilitar la seva adreça de correu electrònic. Només cal que ens enviïn un correu amb aquest text:

"Autoritzo a Gent del Masnou a utilitzar aquesta adreça de correu electrònic per a informació i comunicacions de l'entitat".

CURSETS DE GAITA ESCOCESA

Dimecres de 18,30 a 20 h.

Informació a: gentdelmasnou@gmail.com

CLASSES DE IOGA

Classes de meditació, respiració i relaxació impartides per **Jordi Berrocal** professor de Kundalini-ioga. Cal portar una estoreta (o matalasset), tovallola, coixí petit, pareo i roba còmoda. **Els dimarts de les 18,30 a 20 h.** **Preu trimestral 80€, socis 70€** **Inscripcions** jordiona@hotmail.com tel. 695 389 304 **Lloc** Gent del Masnou - c/ Dr. Agell 9 - El Masnou

Ramon Clemente
GLASS

La fàbrica de vidre de El Masnou Ramon Clemente orgullosos de ser masnovins. Més de 125 persones d'El Masnou fent flascons per tot el món; de perfumeria, cosmètica, llar i alimentació.

Cuidem el nostre poble i el nostre món amb economia circular, industria sostenible, amb el vidre com a element principal

rclemente.net

ESTUDI SANTI ELENA

Disseny gràfic • Il·lustració

HEU VIST EL WEB?

← **CLICA**

www.estudisantielena.com
santi@estudisantielena.com
 699 775 558